Quelle: https://manuscripta.at/?ID=672
Copyright: Klosterneuburg, Augustiner-Chorherrenstift

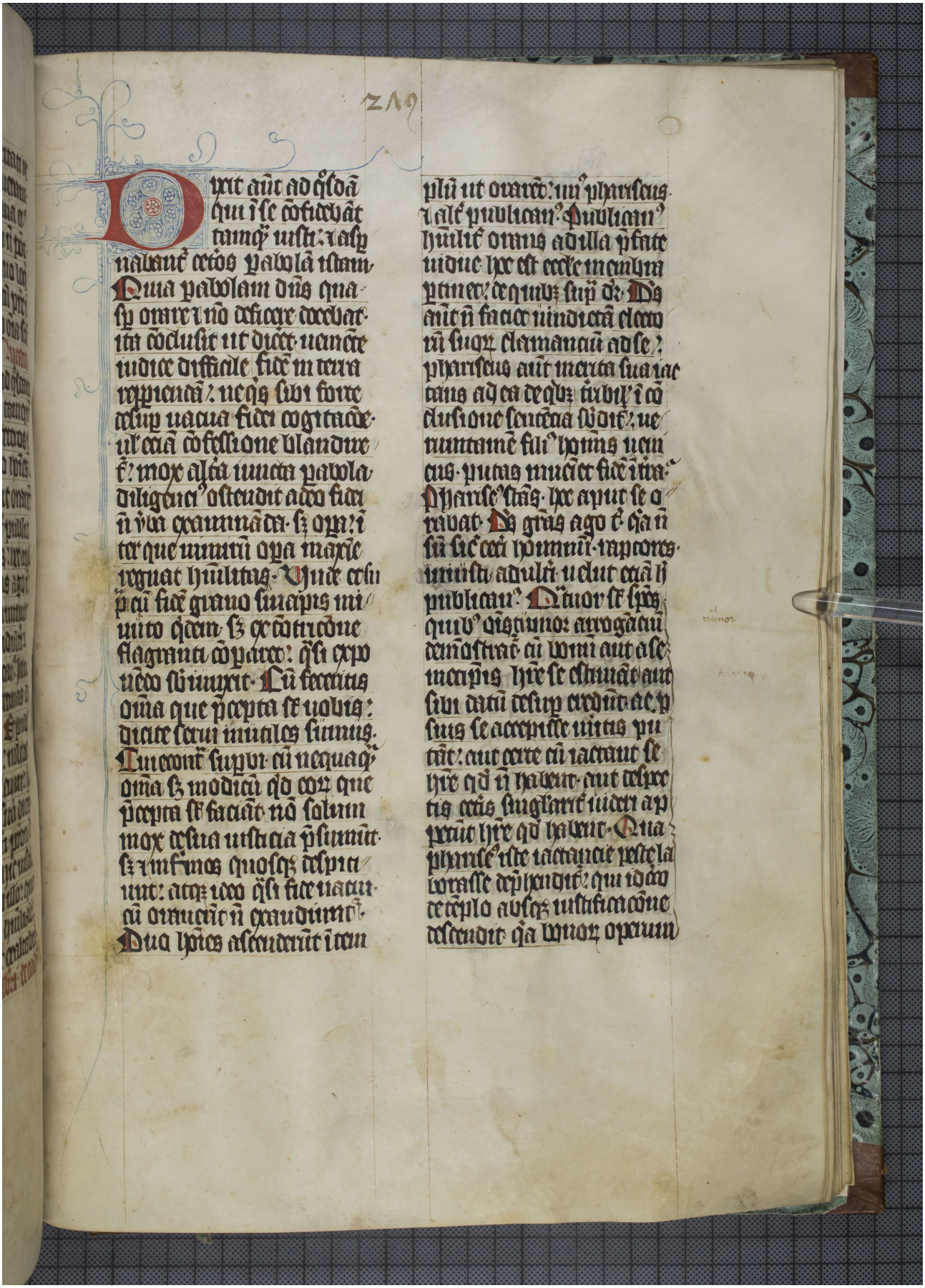

279

Dixit autem ad quosdam
qui in se confidebant
tamquam iusti: et as-
pernabantur ceteros parabolam istam.
Quia parabolam dominus quan-
do orare in templo obtulerat accepe-
rat conclusit ut dicit nemo te
iudice difficile fuit me terra
reprehendam: nec quis sibi forte
celum vacua fidei cogitatione
vel etiam confessione blandure
t: mox alia iuncta parabola
diligenter ostendit adeo fidei
in via examinandam esse opus: i
ta quoque iuxtum opera magis
requirat humilitas. Unde celu
pe ait fide grano suscepis mi
nuito quam si ex contentione
flagranti comparet: quasi expo
nendo subiungit. Cum feceritis
omnia quae precepta sunt vobis:
dicite servi inutiles sumus.
Tunc enim superbi cum nequaquam
omnia sed modicum quod eorum quae
precepta sunt fecerunt non solum
mox celum usurpant sed etiam presumunt
se iustos quosque despi-
ciunt: atque ideo quasi fide vacua
cum ornatu in exaudiunt.
Duo homines ascenderunt in tem-
plum ut orarent: unus pharisaeus
alter publicanus. Publicanus
humiliter omnia ad illa pertinere
iudice hoc est ecclesie in cuius
templo erat quod super de. Dum
autem in facie iudicis celestis
cum suorum clamantium ad se:
pharisaeus autem merita sua iac
tans ad ea de quibus iubilat in con
clusione sententia subdit: ne
quantum me filii hominum iniqui
tas putas invicem fide iusta.
Pharisaeus stans. hoc apud se o
rabat. Deus gratias ago tibi quia non
sum sicut ceteri hominum rapaces
iniusti adulteri velut etiam hi
publicanus. Quinque sed sepe
quibus dignum arrogantiam
demonstrat cum omnium aut ab
inceptis hire se estimat aut
sibi datum celum credit ac p
sum se accepisse iustus pu
tat: aut certe cum iactant se
hire quod non habent aut despec
tis ceteris singulariter iudicari ap
petunt hire quod habent. Quia
pharisaeus iste iactando pene la
borasse deprehendit: qui idcirco
de templo abscessit iustificatione
descendit quia omnem operum